

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ
VERBUM ET MUSICA

společně s náboženskou obcí
Církve československé husitské Brno II

si dovoluují pozvat milovníky filmového umění v rámci cyklu

Povídání o filmu

na podvečer
který je věnován filmu

Agnieszka Holland

Hořící keř

1. 2. 2019
18:00 hod.

Pořadem provází Mgr. Miroslav Kubíček

Sbor Betanie Církve československé husitské
Nové Sady 32 a
Brno II

Pořad se koná za finanční podpory statutárního města Brna

Mediální partner:

HOŘÍCÍ KEŘ

Česká republika (pro společnost HBO Europe), 2013

Režie: Agnieszka Holland

Scénář: Štěpán Hulík

Kamera: Martin Štrba

Hudba: Antoni Komasa-
Lazarkiewicz

Střih: Pavel Hrdlička

Zvuk: Petr Čechák

Hrají: Tatiana Pauhofová

(Dagmar Burešová), Petr Stach

(Jiří Palach), Jaroslava Pokorná

(Libuše Palachová), Martin

Huba (Vilém Nový), Ivan Trojan (major Jireš) a další

Pohřeb Jana Palacha
se koná v sobotu
25.1.
Rakev bude vystavena
v pátek 10⁰⁰–18⁰⁰ v Karolinu
v sobotu 9 – 12⁰⁰ (příchod z Ovocnéhořty)
Od Karolinum bude po rozloučení smu-
težní průvod (12⁰⁰) k filosofické fakultě

Hořící keř vlastně není o Janu Palachovi (na rozdíl od nového filmu Palach), ale o tom, co po jeho činu následovalo v příštích měsících. Vystihuje takto tím pádem velmi dokonale nejenom dobovou atmosféru, ale také i smysl Palachovy oběti. Jan Palach se totiž neupálil, jak bývá často uváděno, na protest proti sovětské okupaci, ale snažil se tímto činem vyburcovat národ, který čím dál víc upadal do letargie, přizpůsoboval se nastalému režimu, uzavíral se do lhostejnosti a beznaděje. Po krátký čas se zdálo, že Palachova výzva zabrala, žel ten čas byl opravdu jen velice krátký, tzv. „normalizace“ postupně ovládla celý národ.

Přesně to je ve filmu znázorněno s velikým důrazem a hloubkou až mrazivou. Na jedné straně strach, kterému víc a víc lidé podléhali, na straně druhé bezostyšné prospěchářství takových, kteří v nastalé situaci pocítili svou šanci; statečných, kteří se duchovnímu a mravnímu marasmu dokázali postavit, bylo jen velice málo.

Mezi takové patřila i mladá pražská advokátka Dagmar Burešová (později první polistopadová ministryně spravedlnosti, poté předsedkyně České národní rady), která se odhodlala zastupovat Palachovu matku Libuši a bratra Jiřího v naprosto beznadějně soudní kauze proti vysokému komunistickému funkcionáři Vilému Novému. Ten na mítinku v České Lípě zlehčil a zneuctil Palachův čin a odkaz lživou historkou o jakémisi studeném ohni a o tom, že Jan Palach byl zneužit západními a protisocialistickými silami. V té době byl takový boj ale již předem prohraný. Situace se měnila závratnou rychlostí a s ní i celý národ.

Na počátku byl sice vzdor Čechů a Slováků vůči okupantům, ten vyvrcholil právě masovou manifestací při Palachově pohřbu. Ale půl roku na to, při prvním výročí srpnové okupace, jsme s úděsem viděli, že proti nám nestojí ani jediný okupant, ale pouze naši lidé, příslušníci tehdejšího SNB a tzv. „Lidových milic“ (pro ty, kteří to nepamatují: „Lidové milice“ byly ozbrojené složky KSČ z řad „pracujícího lidu“, ochotně pohotové kdykoli nastoupit proti svým vlastním lidem a bez nejmenších výčitek do nich i střílet, což předvedly právě v srpnu 1969, ale k tomu samému byly připraveny i v listopadu 1989, naštěstí jim to již nevyšlo; jinak řečeno – „Lidové milice“ byly v rukou KSČ něčím podobným, jako v Hitlerových rukou SS).

Film tedy především ukazuje tragickou atmosféru začínající „normalizace“, kterou tehdejší náš režim, do nejmenšího detailu poslušný příkazům z Moskvy, nastolil. Nedůvěra, strach, beznaděj... To se jim, žel podařilo zasít tak hluboko, že to dodnes není zcela vykořeněno. Jenomže strach měli především sami ti, kteří tento loutkový stát „řídili“. Báli se i mrtvých – jak ostatně dokonale ukazuje i závěr filmu, kdy jde paní Libuše Palachová k hrobu svého syna, ale hrob tam již není...

Miroslav Kubíček